

►Het lawaai van de straat. Je kan ze bijna zien liggen achter de gesloten gordijnen. Grijs en monddood. Van een onverdraaglijke doordeweeksheid. Een banaliteit die hier binnen verstikkend wordt. Waar geen fantasie tegenop kan. Een stil gemodelleerd geweld van beentjes, hoofdjes en armpjes. Van uitgesneden gemutileerde prentjes. Van ontheiligde, verwrongen en samengeklitte beelden. Slordig uitgestoken stukken uit andermans herinneringen. Samengeperst tot monsterachtige fantoombeelden zonder naam. Wie slaapt er in mijn bedje? Wie heeft mijn bonbons gegeten? De stoffen muren dempen het geluid. Niemand kan je hier horen. Je zit binnen in de gesloten kamer. Hier is enkel romantiek en destructie. De bloemen van plastic. Ze houden zichzelf in leven. De bewoners vastgelopen in herhaling. Urenlang onmachtig tot handelen. Er zit een syteem

in die herhaling. Een ritueel dat nooit wordt afgemaakt. Er is niemand die de codes kan lezen. Er is geen taal voor zoveel werelden. Alleen ogen op een lichaam, dat in het kijken tot leven komt. Ogen in de muren, op het bed, op de woonkamer. Naar binnen gericht, stiekem spiedend van achter de gesloten gordijnen. Met ledematen in alle kijkrichtingen. Zinnelijke collages. De erogene zones oneindig vermenigvuldigd. Tot in knieholtes, buikspleten, hoofdwondes. Het is een magisch huis. Een doos vol verrassingen. Van verveling en vergelding en vergetelheid. Zuster Anna, zie je al iets?

Deze tekst vloeit voort uit een bezoek aan de installatie *Magic Box* van Manah Depauw. Meer info op www.margaritaproduction.be